

Arrest

nr. 54 184 van 10 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die loco advocaat D. MONFILS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren in Peshkopi en bezit u de Albanese nationaliteit. In 2003 ging u in Tiranë voedingskunde studeren aan de landbouwuniversiteit. Tijdens uw studies zat u op internaat. Daar kwam u tot de ontdekking dat u lesbisch bent. U deelde de kamer met Elisa Peçi, een medestudente afkomstig uit Gjirokaster, en op haar verjaardag op 1 maart 2004 beseften jullie beiden dat jullie lesbisch waren en sindsdien hadden jullie een relatie. Jullie hebben jullie relatie nooit openlijk beleefd. Op school was niemand op de hoogte van de relatie. Ook uw familie wist aanvankelijk niet dat u lesbisch bent. In 2006 studeerde Elisa af. Om bij u te kunnen blijven, huurde ze een kamer in Tiranë en ging ze in een winkel werken als verkoopster. Een jaar later, in 2007, studeerde u ook af. Uw ouders verhuisden in dat jaar naar Tiranë en u trok bij hen in. Uw vader overleed op 12 december 2007. In juni 2007 raakte uw seksuele geaardheid bekend. Toen u op een dag met Elisa aan het wandelen was aan

een meer in Tiranë, zag Orland Dervishi, een medestudent die een oogje had op Elisa, jullie kussen. Daarop bracht hij graffiti aan op de winkel waar Elisa werkte waarin werd verwezen naar haar seksuele geaardheid. Als gevolg hiervan verloor ze haar werk. Hij bekladde ook uw huis waardoor uw familie en de burens te weten kwamen dat u lesbisch bent. Uw zussen verweten u dat u de familie had onteerd, en u kon niet meer buitenkomen omdat de burens u beledigden. Nadat Elisa haar werk had verloren, ging ze opnieuw bij haar ouders wonen in Gjirokaster. Haar baas was afkomstig uit dezelfde stad en vertelde aan iedereen die hij tegenkwam dat ze lesbisch was. Bijgevolg heeft ook zij problemen en kan ze niet meer buitenkomen. In augustus 2008 ging u op een avond samen met Elisa uit in een discotheek in Linzë. Het was laat toen jullie naar huis wilden terugkeren en jullie hadden gedronken. Er reed geen bus meer en enkele jongens boden jullie een lift aan. Jullie accepteerden, maar de jongens waren op de hoogte van jullie seksuele geaardheid en begonnen jullie te beledigen. Ze stopten ergens onderweg, waarna jullie beiden werden verkracht. Toen jullie de volgende dag aangifte wilden doen van de verkrachting bij de politie, weigerde deze jullie te helpen. Na enige tijd merkte u dat u zwanger was. Uw zus wilde dat u abortus zou plegen en bracht u naar een dokter, maar deze weigerde een abortus uit te voeren. Uw familie wilde niets meer met u te maken hebben wegens uw geaardheid en uw zwangerschap. Ze wilden dat u Albanië verliet en uw schoonbroer, de man van uw zus Rozeta, organiseerde uw vertrek. U vroeg Elisa mee te komen. Ze wilde wel, maar ze had de middelen niet. Op 27 februari 2009 vertrok u uit Albanië en reisde u naar België, waar u op 2 maart 2009 bent aangekomen en drie dagen later een asielaanvraag indiende. Hier in België verblijft u bij een vriend van uw schoonbroer, Gozemir Jolla en zijn echtgenote Fllanza. Op 20 mei 2009 beviel u in België van een dochter. U verklaarde niet naar Albanië terug te kunnen keren omdat uw seksuele geaardheid er niet wordt aanvaard noch door uw familie, noch door de publieke opinie. Daarnaast vreest u ook als ongehuwde moeder door niemand aanvaard te zullen worden. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw geboorteakte, afgeleverd te Tiranë op 4 februari 2008; de geboorteakte van uw dochter Séline, afgeleverd te Brussel op 27 mei 2009; en enkele foto's van u en/of Elisa.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Albanië verlaten te hebben omwille van problemen na het bekend geraken van uw beweerde seksuele geaardheid (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 2-3). In verband met de door u aangehaalde verstoting door uw familie (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6, 12 en 20 en CGVS II, p. 2-3) dient vooreerst gesteld te worden dat dit een probleem is dat zich uitsluitend situeert in de familiale sfeer (tussen privé-personen). Voorts zijn de beledigingen door uw omgeving (zie vragenlijst CGVS, p. 2 en gehoorverslag CGVS I, p. 6, 12 en 15) op zich onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen teneinde verdere problemen met uw familie en/of omgeving te vermijden. U stelde weliswaar dat overal in Albanië dezelfde negatieve houding heerst ten overstaan van lesbiennes/homoseksuelen, dat geruchten over uw beweerde geaardheid zich snel zouden verspreiden en dat mensen onmiddellijk zouden weten waarom u Tiranë in Albanië had verlaten (zie gehoorverslag CGVS I, p. 16 en 20). Deze argumenten kunnen niet worden weerhouden, aangezien uw vrees dienaangaande hypothetisch is en niet wordt ondersteund door concrete elementen. Er kan immers verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratieve dossier. Uit deze informatie blijkt ondermeer dat er weliswaar nog steeds discriminatie van lesbiennes/homoseksuelen bestaat binnen de Albanese samenleving en de politie niet steeds de nodige bescherming hiertegen kan verlenen, maar dat er geen sprake is van een systematische en gerichte vervolging van lesbiennes/homoseksuelen. Uit deze informatie blijkt bovendien dat het Albanese parlement op 4 februari 2010 een heel moderne antidiscriminatiewet heeft aangenomen die expliciet discriminatie op grond van seksuele geaardheid en genderidentiteit verbiedt.

U verklaarde voorts dat u en uw vriendin Elisa in augustus 2008 werden verkracht door twee jongens (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6 en CGVS II, p. 3-4). U heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u hiervoor geen beroep kon doen op de hulp en/of de bescherming van de Albanese autoriteiten. U stelde dat de politie weigerde uw klacht in ontvangst te nemen toen u de volgende dag van de verkrachting aangifte wilde doen. De politiemann die u sprak, was volgens u van mening dat jullie het zelf hadden gezocht. Hij leek wat u was overkomen normaal te vinden (zie gehoorverslag CGVS I, p. 6 en 8 en CGVS II, p. 3 en 5-7). Uit het feit dat u na uw verkrachting met uw klacht geen gehoor vond bij één specifieke politiemann, kan niet zonder meer worden besloten tot een gebrek aan bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, nadat u door deze ene politiemann werd

afgewimpeld, heeft nagelaten om verdere stappen te ondernemen om dit incident en/of de houding van deze politieman aan te klagen. U ondernam niet de minste poging om zich te wenden tot andere personen/instanties binnen de Albanese politiediensten. U heeft nooit klacht ingediend tegen deze specifieke politieman. U vroeg niet of u een andere of een vrouwelijke politieagente kon spreken (zie gehoorverslag CVGS II, p. 5-7). U vroeg evenmin om de bijstand van een advocaat en ook later contacteerde u geen advocaat om uw zaak te behartigen en uw problemen eventueel elders, bij andere overheden of organisaties (bijv. de People's Advocate/Ombudsman) aan te klagen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 8-9 en CGVS II, p. 6-7). U stelde in dit verband dat u dacht dat men elders op dezelfde manier zou reageren en dat niemand u zou kunnen helpen (zie gehoorverslag CGVS I, p. 8-9 en CGVS II, p. 6-7). Uw verklaringen dienaangaande kunnen echter niet worden weerhouden als een aanvaardbare uitleg voor uw nalatigheid. Naast het feit dat deze enkel gebaseerd zijn op vermoedens en niet door objectieve elementen ondersteund worden, blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er binnen de Albanese politie steeds meer aandacht is voor de problematiek van huiselijk geweld en misbruik van vrouwen. Dat de Albanese politie op dit vlak steeds performanter is blijkt onder meer uit het feit dat steeds meer slachtoffers het ondergane leed bij de politie aanklagen. In deze context is het dan ook niet zonder meer aannemelijk dat de politieagent bij wie jullie klacht indienden jullie niet eens de kans zou gegeven hebben om jullie probleem uit de doeken te doen. Hoe dan ook is het in deze context geenszins aannemelijk dat u naar aanleiding van de door u beweerde verkrachting niet bij de Albanese autoriteiten in het algemeen voor bescherming terecht zou kunnen.

Slachtoffers van seksueel geweld kunnen bovendien ook terecht bij tal van organisaties die zich inzetten voor vrouwen in problematische situaties en hen psychologische begeleiding, opleidingen en dergelijke meer bieden. Zo zijn onder meer het Counselling Center for Women and Girls, het Shelter for Abused Women and Girls en het Independent Forum of Albanian Women, actief. Deze organisaties zijn in het bijzonder gericht op het verlenen van psychosociale en/of juridische assistentie aan slachtoffers van huiselijk geweld, verkrachting en andere misbruiken. U heeft echter nooit op dergelijke hulporganisaties een beroep gedaan (zie gehoorverslag CGVS I, p. 9). Uit niets blijkt dan ook dat u bij een eventuele terugkeer naar Albanië als ongehuwde moeder – u vreesde immers bij terugkeer naar Albanië niet aanvaard te worden omdat u ongehuwde moeder bent (zie gehoorverslag I, p. 15) – op dergelijke organisaties geen beroep zou kunnen doen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt, is als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw geboorteakte en de geboorteakte van uw dochter staven uw identiteit en die van uw dochter, die hier niet ter discussie staan. De foto toont u met een andere vrouw, maar bewijst op zich niets.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen of subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en verwijst daarbij naar de verklaringen die zij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, naar de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, meer bepaald een nota over Albanië van december 2008 van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van het Verenigd Koninkrijk, en naar verschillende sites op het internet. Zij voegt aan haar verzoekschrift drie internetartikelen toe over homoseksualiteit in Albanië en verder ook twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, vereist immers dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan inroepen, of als gevolg van een vrees voor vervolging niet wil inroepen. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land kan stellen of zich wegens een reëel risico op ernstige schade niet onder de bescherming van zijn land wil stellen.

De nota over Albanië, waarnaar beide partijen verwijzen, besluit dat er in Albanië maatschappelijke discriminatie is ten aanzien van homoseksuelen en dat de politie niet altijd voldoende bescherming kan bieden maar dat de discriminatie in het algemeen niet uitmondt in vervolging (zie paragraaf 3.11.8 van de nota). Wat de toereikendheid van de bescherming betreft, stelt de nota dat de houding van

individuele politieagenten in sommige gevallen de doeltreffendheid kan beperken van de bescherming die de staat biedt (zie paragraaf 3.11.5 van de nota). Uit deze informatie kan dus niet worden afgeleid dat verzoekster in het geheel niet op bescherming kan rekenen vanwege de Albanese overheden.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij tijdens het gehoor verklaard heeft dat de politie haar weigerde te helpen en dat dit in Albanië een algemeen probleem is. Zij toont echter niet aan dat geen enkele politieagent of geen enkele politiedienst haar wilde helpen of dat zij geen beroep kon doen op andere overheden. Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing kan uit het feit dat zij met haar klacht geen gehoor vond bij één specifieke politieman niet zonder meer besloten worden tot een gebrek aan bescherming vanwege de Albanese autoriteiten. Verzoekster ondernam immers geen poging om zich tot andere personen of instanties binnen de Albanese politiediensten te wenden. Zij heeft ook nooit klacht ingediend tegen deze specifieke politieman en zij vroeg niet of zij een andere of een vrouwelijke politieagent kon spreken. Bijgevolg maakt zij op basis van haar verklaringen niet aannemelijk dat het hier om een algemeen probleem gaat.

De aan het verzoekschrift toegevoegde artikelen (een artikel van de site van 'Fugues', een artikel van de site van wikipedia en een verslag van de 'Courier du Balkan') weerleggen deze vaststelling niet aangezien ze in hoofdzaak de houding van de publieke opinie ten aanzien van homoseksuelen betreffen.

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een verslag van een Canadese commissie en naar een tekst die op de website van "*Internationale de l'Education*" verscheen, maar laat na om deze stukken aan het verzoekschrift toe te voegen, zodat de Raad de inhoud ervan niet kan nagaan.

Verzoekster verwijst ook naar twee arresten van de Raad. Deze arresten kunnen echter geen ander licht werpen op deze zaak. De Raad onderzoekt elke asielaanvraag immers op individuele basis en houdt daarbij rekening met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker. Uitspraken van de Raad hebben bovendien geen bindende precedentwaarde.

Gelet op wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER